

Sygn. akt VI Ga 372/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych - Nadleśnictwo C.

przeciwko: J. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) J. B. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego z dnia 1 września 2015 r.,
sygn. akt V GC 307/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) J. B. w S. na rzecz powoda Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych - Nadleśnictwo C. kwotę 331,36 zł (słownie: trzysta trzydzieści jeden złotych 36/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2014r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) J. B. w S. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Krośnie) kwotę 30 zł (słownie: trzydzieści złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

3. nakazuje ściągnąć od pozwanego J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) J. B. w S. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Krośnie) kwotę 30 zł (słownie: trzydzieści złotych) tytułem opłaty apelacyjnej, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Sygn. akt VI Ga 372/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 grudnia 2015 r.

Powód Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo C. wniósł o zapłatę od pozwanego J. B. kwoty 331,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lipca 2014 roku oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż zawarł z pozwanym w dniu 2.12.2013 r. umowę sprzedaży surowca drzewnego, na podstawie której pozwany miał obowiązek zapłaty w terminie 30 dni od dnia wystawienia faktury. W razie uchybienia w terminie płatności na podstawie § 4 pkt 8 umowy miał obok odsetek obowiązek zapłacić tytułem rekompensaty równowartość 40 EURO przeliczone na złote według kursu NBP ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Powód w dniu 30.05.2014 r. wystawił faktury nr (...) na kwotę 3944,62 zł i nr (...) na kwotę 621,11 zł. Pozwany uiszczył należności wynikające z w/w faktur po upływie terminu płatności. W związku z powyższym działając na podstawie § 4 pkt 10 umowy nr (...), oraz art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013 poz 403) powód naliczył pozwanemu po 40 EURO w odniesieniu do każdej z faktur za nieterminowo uregulowaną należność, co do której po stronie wierzyciela powstało uprawnienie do odsetek. Kwota dochodzona pozwem 331,36 zł (2x 165,68 zł) stanowi rekompensatę kosztów odzyskania należności i wynika z przeliczenia kursu EURO ogłoszonego przez NBP ostatniego dnia roboczego poprzedzającego miesiąc w którym świadczenie stało się wymagalne tj. 30.05.2014 r. - kurs EURO 4,1420 zł. Powód wezwał pozwanego do jej zapłaty, wezwanie pozostało bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Pozwany zarzucił niewykazanie przez powoda zasadności zaistnienia rekompensaty i poniesienia kosztów odzyskiwania należności oraz sprzeczność roszczenia powoda z zasadami współzycia społecznego albowiem pozwany spełnił dobrowolnie świadczenie tj. należność główną wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę. Powód wskazał ponadto na niedopuszczalność roszczenia objętego pozwem, które w okolicznościach niniejszej sprawy stanowi rolę lichwy, niedopuszczalność roszczenia objętego pozwem, które stanowi sprzeczność z art. 483 § 1 k.c. karę umowną w stosunku do należnych powodowi odsetek ustawowych za zwłokę w spełnieniu świadczenia. Ponadto powód zarzucił bezzasadność żądania zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego, albowiem powód nie wykazał, że poniósł koszty dochodzenia należności przekraczające kwotę dochodzonej pozwem rekompensaty.

Wyrokiem z dnia 1 września 2015 r. sygn. akt V GC 307/15 Sąd Rejonowy w K. oddalił powództwo (I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 177,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (II).

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż strony zawarły umowę sprzedaży drewna, na podstawie której powód zobowiązał się przenieść własność i wydać pozwanemu drewno, a pozwany zobowiązał się odebrać towar w terminie zgodnym z harmonogramem oraz zapłacić powodowi cenę za odebraną część drewna. Powód wystawił pozwanemu faktury z terminem płatności wynoszącym 30 dni, upływającym 29.06.2015r. Pozwany dokonał zapłaty po upływie terminu – w dniu 10.07.2014r. Dzień wcześniej, tj. 9.07.2015r. powód nadał wezwanie do zapłaty należności z powyższych faktur, uiszczając należność pocztową w wysokości 6,10 zł. Przesyłka została odebrana przez adresata 14.07.2015r., a więc cztery dni po uiszczeniu należności, której żądanie spełnienia zostało zawarte w przedmiotowym wezwaniu. Pomimo wezwania pozwany nie uiszczył kwoty stanowiącej równowartość 2 x 40 EURO. Strony są podmiotami, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, że wystąpiły przesłanki formalne do wystąpienia z roszczeniem, a to kilkudniowe opóźnienie w zapłacie należności z faktury, której termin określony jest na 30 dni, a strony są podmiotami, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Mając jednak na względzie cel wprowadzenia uregulowania art. 10 przedmiotowej ustawy i społeczno-gospodarcze przeznaczenie tego prawa w niniejszej sprawie brak było, w ocenie Sądu Rejonowego, podstaw dla uwzględnienia powództwa. Celem bowiem wprowadzenia tej normy było zapewnienie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a jedynym kosztem wierzyciela, który można zakwalifikować jako poniesiony w sposób zbliżony do racjonalnego w dochodzeniu zaległej należności, jest koszt wysłania wezwania do zapłaty (kwota 6,10 zł). Stąd dochodzenie zryczałtowanej opłaty w stanie faktycznym sprawy jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem uprawnienia powoda wynikającego z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i jest jego nadużyciem, mając na uwadze cel normy, a to rekompensatę poniesionych kosztów dochodzenia roszczenia, przy zupełnie minimalnych kosztach rzeczywiście poniesionych, jak również krótki okres przekroczenia terminu zapłaty

należności głównej i dysproporcję pomiędzy należnymi odsetkami z tytułu opóźnienia, a naliczoną na podstawie art. 10 ustawy należnością.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powodztwa zasądzenie kosztów postępowania za I i II instancję.

Apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 5 kc polegające na uznaniu, że obciążenie pozwanego rekompensatą 40 euro tytułem kosztów odzyskiwania należności stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego i nadużycie prawa, skutkujące nieprzyznaniem powodowi ochrony prawnej,

2. art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych polegające na oddaleniu żądania pozwu, w sytuacji kiedy powód poniósł faktyczne koszty odzyskiwania należności.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do wystąpienia z roszczeniem tj. opóźnienie w zapłacie należności z faktur, również gdy termin zapłaty określono na 30 dni, a ponadto, że strony sporu są podmiotami do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.) obejmuje swą dyspozycją również stosunki zobowiązaniowe dla których ustalono 30 dniowy termin płatności. Stosownie do jego treści w transakcjach handlowych z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi bez wezwania, przysługują odsetki podatkowe, chyba, że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1. wierzyciel spełnił swoje świadczenie, 2. wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Ustęp 1 tej normy wymaga więc jedynie, aby rzecz dotyczyła: a) transakcji handlowych, b) co do których nastął termin wymagalności, c) w których wierzyciel spełnił swoje świadczenia, d) nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Definicję transakcji handlowej zawiera art. 4 ustawy, który wskazuje, iż użyte w ustawie określenie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony o których mowa w art. 2 zawierają ją w związku z działalnością gospodarczą. W definicji tej brak uzależnienia nadania danemu stosunkowi obligacyjnemu przymiotu transakcji handlowej od określonego w tym stosunku terminu płatności, a tym samym brak podstaw dla założenia, iż transakcją handlową (również w rozumieniu art. 7 ust.1) jest jedynie stosunek obligacyjny o terminie płatności powyżej 30 dni.

Sąd Rejonowy prawidłowo też przyjął, iż powód pozostaje w kręgu podmiotowym w/w ustawy. Stosownie do treści art. 43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 k.c., prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Definicję działalności gospodarczej zawiera zaś art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U.2015.584 ze zm.) stanowiący, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Stroną powodową jest Skarb Państwa reprezentowany przez jednostkę organizacyjną, którą jest Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe – Nadleśnictwo C.. Skarb Państwa jest osobą prawną, działającą w sferze cywilnoprawnej przez odpowiednie jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, którym przepisy szczególnie określają zakres zadań wykonywanych w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Jest to własna działalność Skarbu Państwa, wykonywana przez uprawnione do tego statio fisci. Zadania i przedmiot działalności

Skarbu Państwa wykonywanej w odniesieniu do lasów państwowych przez odpowiednie jednostki organizacyjne określają przepisy ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t. j. Dz.U.2014.1153 ze zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 oraz art. 32 tej ustawy lasami stanowiącymi własność Skarbu Państwa zarządza Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe nieposiadające osobowości prawnej, którego jednostki organizacyjne wymienione w ustawie reprezentują Skarb Państwa w stosunkach cywilnoprawnych, każda w zakresie swojej właściwości. W rozpoznawanej sprawie tą jednostką jest Nadleśnictwo, kierowane przez nadleśniczego (art. 35 ust. 1 pkt 1). W ramach sprawowanego zarządu Lasy Państwowe prowadzą gospodarkę leśną, gospodarują gruntami i innymi nieruchomościami oraz ruchomościami związanymi z gospodarką leśną, a także prowadzą ewidencję majątku Skarbu Państwa oraz ustalają jego wartość (art. 4 ust. 3), zaś zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 gospodarką leśną jest działalność leśną w zakresie urządzania, ochrony i zagospodarowania lasu, utrzymania i powiększania zasobów i upraw leśnych, gospodarowania zwierzyną, pozyskiwania - z wyjątkiem skupu - drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz płodów runa leśnego, a także sprzedaż tych produktów oraz realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu. Lasy Państwowe mogą też nabywać lasy i inne grunty stanowiące własność osób fizycznych i prawnych, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami gospodarki leśnej i nie narusza interesów Skarbu Państwa (art. 37 ust. 1) oraz sprzedawać lasy, grunty i inne nieruchomości Skarbu Państwa pozostające w ich zarządzie (art. 38 ust. 1), a także sprzedawać nieruchomości zabudowane budynkami mieszkalnymi i samodzielne lokale mieszkalne oraz grunty z budynkami mieszkalnymi, nieprzydatne Lasom Państwowym (art. 40a ust. 1). Zgodnie z art. 50 Lasy Państwowe prowadzą działalność na zasadzie samodzielności finansowej i pokrywają koszty działalności z własnych przychodów.

W świetle powyższych regulacji należy uznać, że Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiednie jednostki organizacyjne Lasów Państwowych, w tym Nadleśnictwa, prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Choć niewątpliwie głównym zadaniem Skarbu Państwa-Lasów Państwowych w zakresie działalności leśnej jest urządzanie, ochrona, zagospodarowanie, utrzymanie i powiększanie zasobów i upraw leśnych oraz gospodarowanie zwierzyną, a nie zarobkowa działalność wytwórcza czy handlowa w tym zakresie, jednak nie ulega wątpliwości, że wykonując te zadania prowadzi on działalność zarobkową wytwórczą i handlową i środkami finansowymi osiągniętymi z tej działalności zarobkowej pokrywa wydatki związane ze swoją podstawową działalnością, którą jest ochrona i rozwój lasów. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy okoliczność, że prowadzona przez dany podmiot działalność wytwórcza, handlowa czy usługowa nie jest w głównej mierze lub w ogóle nastawiona na zysk, lecz zmierza jedynie do pokrywania kosztów własnymi dochodami, nie wyklucza przyjęcia, że podmiot ten prowadzi działalność gospodarczą (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 6 grudnia 1991 r. III CZP 117/91, OSNC 1992/5/65, z dnia 30 listopada 1992 r. III CZP 134/92, OSNC 1993/5/79, z dnia 6 sierpnia 1996 r. III CZP 84/96, OSNC 1996/11/150, z dnia 26 kwietnia 2002 r. III CZP 21/02, OSNC 2002/12/149 i z dnia 11 maja 2005 r. III CZP 11/05, OSNC 2006/3/48).

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiednie Nadleśnictwo Lasów Państwowych prowadzi działalność gospodarczą, nosząc w tym zakresie przymiot przedsiębiorcy. Podobne stanowisko można wywieść z orzecznictwa dotyczącego działalności Lasów Państwowych w tym z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r. IV CSK 272/10 LEX nr 787048, postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2012 r. I Acz 709/12 Lex nr 1148378 czy też wyroku Sądu Najwyższego z dnia 06 lipca 2011 r. I CSK 582/10 LEX nr 970063.

Jeżeli chodzi natomiast o ocenę czy niniejsza sprawa w ramach której strona powodowa dochodzi rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w związku z nieterminowym regulowaniem zobowiązań wynikających ze sprzedaży drewna przez powoda na rzecz pozwanego, pozostaje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, to skoro zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o lasach nadleśniczy prowadzi samodzielną gospodarkę leśną w nadleśnictwie, bezpośrednio zarządza lasami, gruntami i innymi nieruchomościami Skarbu Państwa pozostającymi w zarządzie Lasów Państwowych oraz kieruje nadleśnictwem jako podstawową jednostką organizacyjną Lasów Państwowych, to przyjęć trzeba, że dochodzenie ww. należności pozostaje w zakresie prowadzonej przez Nadleśnictwo działalności gospodarczej. Sprzedaż drewna pozostaje bowiem w ścisłym związku z możliwością realizowania przez nadleśnictwo

jego podstawowego zadania – prowadzenia gospodarki leśnej – a zatem mieści się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

W świetle powyższego prawidłowo zatem Sąd Rejonowy w K.przyjął, że w niniejszej sprawie znajdował zastosowanie art. 7 ust. 1, a tym samym art. 10 omawianej ustawy.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 roku sygn. akt III CZP 94/15, zgodnie z którą rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust 3 i art. 8 ust 4 tej ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego brak w realiach niniejszej sprawy podstaw dla przyjęcia, iż zaistniały przesłanki do zastosowania art. 5 k.c. Norma ta bowiem nosi charakter wyjątkowej, rodząc domniemanie, że korzystający ze swego prawa czyni to w sposób zgodny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i dopiero istnienie szczególnych okoliczności może obalić owo domniemanie i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania jako nadużycia prawa. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że stosowanie instytucji z art. 5 kc nie jest automatyczne i jest uzależnione od konkretnego stanu faktycznego sprawy.

Oczywiście Sąd Okręgowy co do zasady przyjmuje dopuszczalność zastosowania art. 5 również w tego rodzaju sprawach jak rozpatrywana - orzeczenie tut. Sądu z dnia 27 lutego 2015 roku (sygn. akt VI Ga 38/15) jednak wskazać należy w niniejszej sprawie jest odmienny stan faktyczny. W powołanej sprawie zasadniczą kwestią dla przyjęcia zasadności zarzutu naruszenia art. 5 kc było, że wierzyciel nie podjął żadnych działań w celu odzyskania należności i tym samym nie poniósł żadnych kosztów odzyskiwania należności, w zasadniczej części krótszy był również czas opóźnienia.

W niniejszej sprawie z niekwestionowanych okoliczności faktycznych wynika, że faktury: nr (...) na kwotę 3944,62 zł i nr (...) na kwotę 621,11 zł. nosiły termin płatności 29 czerwca 2014r. W terminie tym nie zostały zapłacone, powód nabył uprawnienie do żądania odsetek. Powód sporządził więc pisemne wezwanie w dniu 8 lipca 2014r. i wysłał je 9 lipca 2014r. Zapłata należności przez pozwanego nastąpiła w dniu 10.07.2014 roku , po wysłaniu wezwania przez powoda, choć przed jego odbiorem, a zatem 10 dni po upływie terminu płatności. Jak więc wynika z powyższego powód po upływie 8 dni po terminie zapłaty faktur, wystosował wezwanie do ich zapłaty i brak podstaw dla stwierdzenia , iż uczynił to bezpodstawnie.

Skoro ustawodawca przewidział ryczałt i to niezależnie od poniesionych kosztów odzyskiwania należności, to przy podjęciu przez powoda czynności dodatkowego wezwania, po upływie 8 dni od upływu terminu płatności faktury, brak było podstaw dla przyjęcia nadużycia prawa, zwłaszcza, iż sama zapłata nastąpiła po 11 dniach. Okresy te nie stanowiły więc okresów minimalnych 1,2 dniowych, a czynności powoda nie nosiły cech nadmiernie pospiesznych. Trzeba też mieć na uwadze , iż ustawodawca wyraźnie wskazał, iż ryczałt wynikający z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o transakcjach (...) przysługuje wierzycielowi niezależnie od poniesionych kosztów odzyskiwania należności.

Pozwany jest przedsiębiorcą, który zawarł umowę z powodem w ramach prowadzonej przez siebie działalności i z tego tytułu należy wymagać od niego, że będzie wykonywał w sposób prawidłowy zobowiązanie wynikające z tej umowy, a także ponosił odpowiedzialność za nienależyte wykonanie tych zobowiązań. W ocenie Sądu nie można pozbawiać powoda, bez zaistnienia jakichś szczególnych przesłanek, przysługującego mu z ustawy uprawnienia do dochodzenia rekompensaty za nieterminową płatność. Zauważyć należy, że przez okres opóźnienia pozwanego z zapłatą należności powód pozbawiony był możliwości dysponowania środkami finansowymi. Wbrew stanowisku Sądu I instancji realia niniejszej sprawy - czasokres opóźnienia w zapłacie, wystosowanie przez powoda wezwania do zapłaty, uiszczenie należności po terminie, nie stanowiło podstaw dla zastosowania art. 5 kc, również zważywszy iż opłata przewidziana

w art. 10 w/w ustawy ma charakter ryczałtowy i jest niezależna od faktycznie poniesionych kosztów odzyskania należności.

Zważywszy na powyższe zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 k.c. okazał się zasadny, stąd Sąd zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., uwzględniając powództwo.

W zakresie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono jak w pkt 2 wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.), zasądzając od pozwanego łącznie kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić. Analogiczne rozstrzygnięcie zapadło w odniesieniu do opłaty sądowej od apelacji.